

Fésűs Éva: Májusi mese

Dönci, az icipici sün gondterhelten ballagott a májusi napsütésben. Jobbról is, balról is virágok mosolyogtak, gyíkocská ragyogó szeme csillant, és fénylett a bogarak fekete háta, amint a fűszálakon hintáztak.

Mindenütt fény – csak a sün orra alatt árnyék.

Mert lógatta, bizony! Annyira lelógatta, hogy Brekuci, a kis levelibéka rákiáltott a fűzfaágról:

– Vigyázz, hékás, mert belebotlasz az orrodba!

– Nem vagyok hékás, hanem idei sün! – borzolta fel magát Dönci.

– Le-he-tet-len! - brekegett mókásan Brekuci. – Idei sünek még nem lehet ekkora bánata.

– Nekem van! – mondta Dönci komoran.

Erre már odaugrott mellé a barátságos kis béka, és együttérzően tudakolta:

– Hol szerezted?

– Útközben.

– Rettenetes!

– Az bizony. És most nem tudom, mit tegyek.

– Oszd meg velem.

– Mit?

– Hát a bánatodat. Akkor neked csak a fele marad.

– Jó, de attól még nem lesz meglepetése a mamámnak. Brekucinak felragyogott a szeme:

– Ó, hát te ilyesmiben sántikálsz?

– Nem sántikálok, hanem egész rendesen ballagok.

– Jaj, hát ez csak amolyan szólásmondás! Meglepetésen töröd a fejed, igaz?

– Már nem töröm. Már kitaláltam.

– Akkor meg mi a baj?

– Mégsincs meglepetés.

– Ez érdekes!

– Nem érdekes; ez borzasztóan szomorú – mondta az icipici sün, nagyon elszontyolodva. – Pedig volt öt szem ropogós májusi cseresznyém!

– Hol vetted?

– Rigó bácsinál.

– Finom ajándék!

– Én is azt hittem. Ahány csiga csak volt a zsebemben, mind odaadtam érte. Feltűztem őket a tuskéimre, és igyekeztem hazafelé, amikor szembejött velem egy nyúl. Megállt, és azt mondta: – A cseresznye mindig kukacos. Sokkal jobb a hónapos retek.

- És te?
  - Bementem a mezei önkiszolgálóba, és elcseréltem a cseresznyét hónapos retekre.
  - Ezért búsulsz? Hiszen annak is biztosan örülni fog az anyukád.
  - Nem fog, mert aztán találkoztam egy egérrel. Az is megállt, nézte, hogy mit viszek, és megcsóválta a fejét.
  - Minden retek pudvás! Százszor jobb a tavalyi dió!
  - Szerencsére ott ugrált a közelben egy mókus, aki még sohasem kóstolt retket, és szívesen cserélt velem.
  - És hol a dió?
  - Találkoztam egy borzzal is. Megállt, és nagyon komolyan intett: – Fiacskám, jegyezd meg, hogy a tavalyi dió mind avas. Egy fűrjecsketojás sokkal többet ér!
  - Fogtam hát, s elcseréltem a diót a sarki menyétnél egy fűrjtojásra.
  - Itt az icipici sünnnek már kezdett lefelé görbülni a szája.
  - Kivel találkoztál még? – sürgette Brekuci.
  - A rókával! – bökte ki Dönci.
  - Csak nem bántott a beste?
  - Dehogy! Nagyon barátságos volt. Azt mondta, okos süngyerek vagyok, de mielőtt átadom, jól nézzem meg, hogy nem záp-e belül ez a fűrjtojás.
  - No és?
  - Megnéztem! – bögte el magát az icipici sün. – És most már semmit sem tudok venni az anyukámnak helyette, mert egy fia aprócsiga sem maradt a zsebemben!
  - Ne sírj, no! – vigasztalta Brekuci. – Ajándékot nemcsak vásárolni lehet, hanem készíteni is.
  - Miből?
  - Például fűből és szalmaszálból. Mindjárt megmutatom, hogyan kell belőlük kosárkát fenni.
- Leült egy békarokka tövében, és munkához látott. Dönci csak nézte, nézte, és egyre jobban felderült a képe.
- Taníts meg rá engem is! – ujjongott. – Hadd csináljam én is!
- Brekuci hagyta, és ha a pici sün ügyetlenkedett, türelmesen kibogozta a fűcsomót, kijavította a hibát. Olyan szorgalmasak voltak, hogy déli harangvirág-kondulásra elkészült két takaros, kerek kosárka.
- De szépek! – lelkesedett Dönci. – A mamám biztosan nagyon fog örülni. Köszönöm, hogy segítettél, Berci, de mondd csak, miért csináltunk két kosarat?
- Brekucinak örömeiben fülig ért a szája, úgy válaszolta:
- Mert én is szerzek meglepetést az én anyukámnak!
  - Érdekes – mondta az icipici sün –, én eddig mindig csak az enyémmre gondoltam, de akkor most a te anyukád kosarát is teleszedem virággal!